

Sygn. akt IV U 359/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 listopada 2014r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Elżbieta Wojtczuk
Protokolant	stażysta Renata Olędzka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 6 listopada 2014r. w S.

odwołania R. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 27 lutego 2014 r. Nr (...)

w sprawie R. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o wysokość emerytury

oddala odwołanie.

Sygn. akt IV U 359/14

UZASADNIENIE

Decyzją z (...)r. nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie art. 2 ustawy z dnia 4 września 2008 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. nr 192, poz. 1180) oraz art. 111 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych odmówił ubezpieczonej R. K. przeliczenia podstawy wymiaru ostatnio przyjętej do obliczenia wysokości świadczenia, przeliczenia podstawy wymiaru na podstawie art. 111 ustawy emerytalnej. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy powołał art. 2 ustawy z 4 września 2008 r. zgodnie z którym wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie z uwzględnieniem kwot minimalnego wynagrodzenia pracowników za te okresy, za które nie można ustalić podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne lub ubezpieczenia emerytalno-rentowe, a w których pracownik pozostawał w stosunku pracy i wskazał, że przy ustalaniu podstawy wymiaru ostatnio przyjętej do obliczenia wysokości emerytury, za cały okres pozostawania w stosunku pracy zostało udokumentowane wynagrodzenie stanowiące podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne lub emerytalno-rentowe, tym samym brak jest podstaw do przeliczenia ostatnio przyjętej podstawy wymiaru świadczenia zgodnie z art. 2 w/w ustawy z uwzględnieniem kwot minimalnego wynagrodzenia pracowników. Ponadto organ rentowy wskazał również, że brak jest podstaw do przeliczenia podstawy wymiaru świadczenia na podstawie art. 111 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, bowiem

wskaźnik podstawy wymiaru obliczony z uwzględnieniem okresów wymienionych w pkt1,2,3, art. 111 jest niższy od ostatnio przyjętego do obliczenia tej podstawy.

Odwołanie od w/w decyzji złożyła R. K. wnosząc o jej zmianę i obliczenie jej emerytury według nowych zasad (odwołanie k. 2-4).

W związku z wniesionym odwołaniem przez R. K. wniosek ubezpieczonej został ponownie rozpoznany zgodnie z jej żądaniem tj. pod kątem rozpatrzenia uprawnień ubezpieczonej do obliczenia jej emerytury według nowych zasad w związku z ustawą z dnia 21.06.2013 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z FUS (k. 9a akt organu rentowego).

Decyzją z dnia 25 marca 2014 r. organ rentowy ponownie rozpatrując wniosek ubezpieczonej z dnia 23.01.2014 r. odmówił ustalenia wysokości emerytury na podstawie art. 55 ustawy emerytalnych, podnosząc że ubezpieczona z wnioskiem o emeryturę wystąpiła przed 31.12.2008 r. i decyzją z dnia 6 stycznia 2003 r. przyznano jej prawo do emerytury oraz, iż ubezpieczona po osiągnięciu wieku emerytalnego nie kontynuowała ubezpieczenia emerytalno-rentowego (decyzja z 25.03.2014 r. k. 10 akt organu rentowego).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniosł o jego oddalenie. W uzasadnieniu powołał się na argumenty przytoczone w zaskarżonej decyzji, wskazał, że brak jest podstaw do ustalenia wysokości świadczenia według nowych zasad. Ponadto wskazał, że odwołanie nie zawiera żadnych nowych dowodów faktycznych i prawnych, które uzasadniałyby zmianę decyzji i uwzględnienie odwołania (k.14-15 akt sprawy).

Sąd ustalił, co następuje:

Ubezpieczona R. K. urodzona (...), dnia 23 stycznia 2014 r. złożyła wniosek do organu rentowego o przeliczenie jej emerytury według nowych zasad w związku z ustawą z dnia 21 czerwca 2013 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, która weszła w życie z dniem 1 października 2013 r. Wniosła o ustalenie dla niej wysokości kapitału początkowego oraz uwzględnienie innych zmian w prawie dotyczących między innymi zlikwidowania lat zerowych (wniosek z dn. 23.01.2014r. k. 1 akt organu rentowego). Z tak sformułowanego żądania ubezpieczonej wynika, że ubezpieczona wniosła o obliczenie jej emerytury na podstawie art. 26 w zw. z art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

R. K. dnia 29 listopada 2002 r. złożyła wniosek o przyznanie jej prawa do emerytury i na podstawie decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. z dnia 6 stycznia 2003r. prawo do emerytury zostało jej przyznane od dnia 1 listopada 2002 r. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto podstawę wymiaru składek z 10 lat kalendarzowych tj. od 01.1992 r. do 12.2001 r. i wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 177,21% (decyzja z dn. 06.01.2003 r. k. 28, decyzja z dn. 31.01.2003 r. k.32 akt emerytalnych za wnioskiem z 29.11.2002 r.). Ubezpieczona za cały okres zatrudnienia wskazany w kwestionariuszu dotyczącym okresów składkowych i nieskładkowych udokumentował uzyskiwane wynagrodzenie będące podstawą wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne (akta emerytalne). Ubezpieczona przed nabyciem prawa do emerytury w okresie od dnia 1 grudnia 1989 r. do 31 lipca 2002 r. była zatrudniona w Przedsiębiorstwie (...) Sp. z o.o. w S. (świadcstwo pracy k. 14 akt emerytalnych). Po 31.07.2002 r. ubezpieczona nie kontynuowała zatrudnienia, a tym samym ubezpieczenia emerytalno-rentowego (akta emerytalne, okoliczności niesporne).

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie R. K. nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art.55 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (j.t. Dz.U. z 2013r. poz.1440 ze zm.) ubezpieczonemu spełniającemu warunki do uzyskania emerytury na podstawie art. 27, który kontynuował ubezpieczenia emerytalne i rentowe po osiągnięciu przewidzianego w tym przepisie wieku emerytalnego i wystąpił z wnioskiem o przyznanie emerytury po dniu 31 grudnia 2008r., może być obliczona emerytura na podstawie art.26, jeżeli jest wyższa od obliczonej zgodnie z art.53.

Powołany w przytoczonym uregulowaniu przepis art.27 ustawy stanowi, że ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949r. (tak jak ubezpieczona) przysługuje emerytura jeżeli osiągnęli określony w tym przepisie wiek emerytalny – w przypadku ubezpieczonej wiek 60 lat (ust.2 przepisu) i mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący w przypadku kobiet co najmniej 20 lat. Jak wynika z wcześniejszych ustaleń ubezpieczona osiągnęła wskazany wiek emerytalny w dniu 17 lipca 2006 r. Niesporne jest również, że posiada ona ponad 20 letni okres składkowy i nieskładkowy, bowiem na datę wydania przez organ rentowy decyzji z dn. 06.01.2003 r. ubezpieczona udowodniła okres składkowy w wymiarze 36 lat i 3 miesięcy i okres nieskładkowy w wymiarze 3 miesięcy. Tym samym uzasadnione jest stwierdzenie, że ubezpieczona spełnia warunki do uzyskania emerytury na podstawie art. 27 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Zgodnie z przepisem art.55 ustawy dalszym warunkiem do nabycia prawa do obliczenia emerytury na podstawie art.26 ustawy jest, aby osoba spełniająca warunki do emerytury na podstawie art.27, po osiągnięciu wskazanego wieku emerytalnego kontynuowała ubezpieczenia emerytalne i rentowe i z wnioskiem o przyznanie emerytury (obliczonej na podstawie art.26) wystąpiła po dniu 31 sierpnia 2008r. Analiza poczynionych w sprawie ustaleń wskazuje, że ubezpieczona po 31 lipca 2002 r., ani po 17 lipca 2006 r. (osiągnięcie wieku 60 lat) nie kontynuowała ubezpieczenia emerytalno-rentowego (okoliczności niesporne, ubezpieczona we wniosku z dn. 23.01.2014 r. wskazała, że ma udokumentowanych 36 lat pracy, które to okresy zatrudnienia organ rentowy wziął po uwagę wydając decyzję z 06.01.2003 r.). Ubezpieczona ubezpieczenie emerytalno-rentowe kontynuowała do 31.07.2002 r.

Należy wskazać, że przepis art. 55 ustawy znajduje się w rozdziale 4 dotyczącym ustalenia wysokości emerytur, o których mowa w art. 27-50e, tym samym nie dotyczy przyznania prawa do emerytury tylko sposobu jej obliczenia. Wobec powyższego z brzmienia art. 55 nie może wysnuć wniosku, że skorzystanie z tego przepisu jest możliwe wyłącznie w sytuacji złożenia pierwszego wniosku o świadczenie. W konsekwencji ubezpieczony urodzony przed dniem 1 stycznia 1949 r., który osiągnął powszechny wiek emerytalny, kontynuował i wystąpił o emeryturę po dniu 31 grudnia 2008 r., może złożyć wniosek o wyliczenie tego świadczenia według reguł art. 26 niezależnie od tego, czy wcześniej nabył emeryturę w wieku obniżonym lub emeryturę wcześniejszą (por. uchwałę SN z dnia 4 lipca 2013 r., II UZP 4/13, LEX nr 1342169 oraz wyroki SN: z dnia 10 lipca 2013 r., II UK 424/12, LEX nr 1341674, z dnia 4 września 2013 r., II UK 23/13, LEX nr 1375193 i z dnia 7 listopada 2013 r., II UK 143/13, LEX nr 1399861). Sąd podziela w całości stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wymienionych orzeczeniach.

Fakt, że ubezpieczona decyzją z dnia 06.01.2003 r. ma przyznane prawo do emerytury, która została obliczona na podstawie art. 53 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS nie pozbawiałaby jej możliwości złożenia wniosku o jej obliczenie również na podstawie art. 26 w zw. 55 wymienionej ustawy, gdyby ubezpieczona po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego kontynuowała ubezpieczenie emerytalno-rentowe, co jednak nie miało miejsca.

Organ rentowy zatem odmawiając ubezpieczonej obliczenia wysokości emerytury na podstawie art. 26 w zw. z art. 55 ustawy emerytalnej postąpił prawidłowo, bowiem ubezpieczona nie spełniła przesłanek z art. 55 tej ustawy, tj. nie kontynuowała ubezpieczenia emerytalnego i rentowego po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego 60 lat.

Brak było również podstaw do przeliczenia emerytury na podstawie art. 2 ustawy z dnia 4 września 2008 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z FUS (Dz.U. nr 192, poz. 1180). Z dniem 1 stycznia 2009 r. weszła w życie ustawa z dnia 4 września 2008 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 192, poz. 1180), która m.in. dodała do art. 15 ustęp 2a. Regulacją tą złagodzony problem braku faktycznych możliwości ustalenia podstawy wymiaru składek u niektórych pracowników, przy bezspornym pozostawianiu w zatrudnieniu pracowniczym w danym okresie. W takich przypadkach za podstawę wymiaru składek przyjęć należy kwotę minimalnego wynagrodzenia obowiązującego w okresie pozostawania w stosunku pracy wskazanym do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty. Zgodnie z cytowanym przepisem wspomniane przyjęcie następuje "proporcjonalnie do okresu podlegania ubezpieczeniu i wymiaru czasu pracy".

Omawiana nowelizacja wprowadziła także, w art. 2 ustawy zmieniającej, możliwość ponownego obliczenia wysokości świadczenia (odpowiednio również kapitału początkowego), według podanych wyżej zasad, na wniosek osoby, której do ustalenia podstawy wymiaru przyjęto podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia

emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego z uwzględnieniem okresu pozostawania w stosunku pracy, za który nie można ustalić podstawy wymiaru składek. Przeliczeniu podlegałyby podstawa wymiaru emerytury lub renty ostatnio przyjęta do obliczenia świadczenia. Z akt emerytalnych ubezpieczonej wynika bezspornie, że organ rentowy obliczając ubezpieczonej wysokość emerytury przyznanej jej od 1 listopada 2002 r., wziął pod uwagę podstawę wymiaru składek z okresu od 01.1992 r. do 12.2001 r., które były należycie udokumentowane przez ubezpieczoną. Za wskazany okres jak również za pozostałe okresy zatrudnienia ubezpieczonej podstawa wymiaru składek była udokumentowana, brak jest zatem podstaw do przeliczenia emerytury na podstawie art. 2 w/w ustawy zmieniającej.

Jeżeli chodzi zaś o okres do ustalenia podstawy wymiaru to wybór okresu należy do osób zainteresowanych, jednakże ustawa określa w sposób wiążący pewne ramy czasowe, do których osoby te muszą się stosować. Możliwe jest zatem: wybranie kolejnych (następujących bezpośrednio po sobie, bez względu na ewentualne przerwy w ubezpieczeniu) 10 lat z dwudziestolecia bezpośrednio poprzedzającego rok złożenia wniosku emerytalnego; oznacza to, że złożenie wniosku w roku 2002 obliguje do poruszania się w obrębie lat: 1992-2001.

Zgodnie zaś z art. 111 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, od podstawy wymiaru ustalonej w myśl art. 15, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego:

1)z liczby kolejnych lat kalendarzowych i w okresie wskazanym do ustalenia poprzedniej podstawy wymiaru świadczenia,

2)z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury lub renty albo o ponowne ustalenie emerytury lub renty, z uwzględnieniem art. 176,

3)z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury lub renty,

- a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego.

Organ rentowy obliczając wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z uwzględnieniem wynagrodzeń uzyskanych przez ubezpieczoną w okresach wymienionych w art. 111 ust. 1 pkt 1-3 ustawy wskazał, że jest on niższy od ostatnio przyjętego do obliczenia jej podstawy, w związku z tym brak jest podstaw do przeliczenia emerytury również na podstawie art. 111 ust. 1 ustawy.

Mając powyżej na uwadze Sąd, na podstawie art.477¹⁴ § 1 kpc oddalił odwołanie jako bezzasadne.